

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centimes.

Aankondigingen 15 centimes per drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n^o 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

De personen die tot heden hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben worden verzocht ons het bedrag ervan te doen toekomen.

TONGEREN, DEN 22 FEBRUARI.

Wij hebben vroeger gemeld, hoe de jongens der eerste broek, van het atheneum van Brussel, de geestelijkheid op straat beleedigen.

Die knapen, *libre-penseurs* van 12 a 13 jaren, zetten hun deiftig werk, volgens den *Journal de Bruxelles* nog altijd voort.

Op Assche woensdag zijn die lieve jongens van het atheneum in de kerk van het Begijnhof gevallen, en hebben er zich aan hun *beschavingswerken* overgegeven.

Een dezer vlegels — het woord is tamelijk gepast — heeft luidkeels in de kerk geroepen: *à bas la calotte*.

Na die heldendaad heeft een politie-agent hem de kerk uitgezet.

! Gaat te Brussel — zeer goed! De *commune* zal daar aanhangers vinden, als zij eens in ons midden komt *petroleeren*, anders gezegd: beschaven.

Wat moet de heer Bergé tevreden zijn, dat er zoo'n verlichte *milice de l'avenir* gekweekt wordt.

De Kamer.

Zitting van den 20 februari.

De zitting wordt ten 2 1/2 ure geopend.

De heer DELCOUR, minister van binnenlandsche zaken, legt een wetsontwerp neder, de verschillende kieswetten regerende en met elkaar in verbond brengende. Dit wetsontwerp wordt verzonden naar een bijzondere commissie, door het bureau te benoemen.

Aan het dagorde staat de algemeene beraadslaging over het budget van justitie.

De heer LELIÈVE acht, dat men de wet van 1867 betrekkelijk de oppensioenstelling der magistraten moet behouden.

Hij vraagt dat men onmiddellijk maatregelen neme in het belang der deurwaarders, wier jaargelden niet in betrekking zijn met de gewichtigheid hunner bedieningen.

Sprekend brengt een aan de afschaffing der *avoués* tegenstrijdig gevoelen uit; hij beschouwt dien maatregel als auleiding zullende geven tot zware moeilijkheden.

Hij meent, dat de wet op de uitleveringen moet herzien worden, aangezien er nu, omreden van groote misdaden met politieke delicten verwickeld, geene uitlevering kan plaats hebben.

De heer DE MOERMAN. — Ter gelegenheid van de beraadslaging over het budget van justitie verlang ik de aandacht der Kamer te vestigen, en in 't bijzonder die van den heer Minister van justitie, over eene kwestie, welke ik hoogst gewichtig acht.

Het is onbetwistbaar, en dit strekt ons ter eer, dat er sedert 1830 op het gebied onzer wetgeving merkbare voortgang is gedaan. De hatelijke en nuttelooze straffen, als daar waren de verminkingen en de tentoonstelling, zijn voor altijd verdwenen, en zoo de doodstraffe nog ons wetboek ontsiert, wordt zij toch niet in feite toegepast; en mag zeggen, dat zij afgeschaft is.

Van den lijfsdwang blijven er geene sporen meer over, en het stelsel van preventieve aanhouding is merklijk verzacht geworden.

Er is eene andere hervorming, die, omdat zij de uitdrukking der rechtvaardigheid zelve is, eindelijk door ons zal moeten aangenomen worden. Ik wil spreken van de schadevergoeding, aan de onrechtvaardig vervolgdde personen te verleenen.

De eerste plicht der maatschappij is de rechten der personen te eerbiedigen, en de vervulling van dezen plicht is ook een onzer grootste belangen; want hoe meer een gouvernement zich nauwkeurige ouderhouder der rechtvaardigheid toont, des te meer zedelijke kracht het verkrijgt om zo onder zijne bestuurden te doen heerschen.

Een stelregel, in het geweten van elken mensch geschreven, is, dat degene, die schade veroorzaakt, gehouden is die schade te vergoeden.

Die grondregel, welke waar is voor de betrekkingen van bijzondere onder elkanderen wordt toegepast, is ook even waar voor de betrekkingen van den Staat ten opzichte der burgers, en moet er eveneens zijne toepassing ontvangen.

En nogtans, wat zien wij?

De heer DE LANDSHEERE, minister van justitie, antwoordt eerst aan den heer Lelièvre, dat hij niet meent dat het oogenblik gekomen is om de Kamer de herziening der wet op de oppensioenstelling der magistraten voor te stellen. Men

moet om eene wet te oordeelen hare uitwerksels afwachten.

De klachten der deurwaarders ten opzichte van den tarief van 1807, hebben iets gegrond, want die tarief is verouderd. Maar men moet opmerken dat het getal der akten vermeerdert is, zoodat onder dit betrek er een slag van vergoeding is. Alvorens den tarief van 1807 te herzien, zou men het wetboek van procedure moeten herzien. Overigens, zal er later eene bijzondere wet over die stof kunnen voorgesteld worden, ten einde de cijfers van den tarief te vergrooten.

Wat de *avoués* betreft, dat is eene kwestie, die eveneens met de herziening van het wetboek van procedure verbonden is.

De heer BARA acht dat er door den vorigen minister van justitie wijzigingen zijn toegebracht in de toepassing, aan de organieke wet van 1810. De heer Cornesse verklaarde in eenen omzendbrief aan de gouverneurs der provinciën, dat het gouvernement de kerkraden kon machtigen om bezetten te ontvangen, voor missen, waarvan de stichter vrij was den taks vast te stellen. Dit stelsel is de herstelling der oude beneficiën.

De zitting wordt ten 5 ure geheven.

Men schrijft uit Antwerpen 19 februari:

De heer graaf de Monti is gisteren aangekomen om den graaf van Chambord te bezoeken. Hij is nog te Antwerpen, alsook de baron Charette.

De heeren Ernould en Baragoo, die ook een bezoek bij den graaf van Chambord waren komen afleggen, zijn naar Versailles wedergekeerd.

Een groot getal vreemdelingen van onderscheid zijn op dit oogenblik in onze stad.

Gisteren heeft in het hotel *Saint-Antoine*, in de appartementen van het hoofd des huizes van Bourbon, eene vergadering plaats gehad.

Men maakt bereidselen voor de groote ontvangst, die is aangekondigd.

De heer graaf Van der Straten-Ponthoz heeft gisteren een gesprek van verscheidene uren met den graaf van Chambord gehad, die ook den luitenant-generaal Eenens en den ridder Pycke gouverneur der provincie, ontvangen heeft.

Het Fransch gouvernement heeft hier, zegt men, vele agenten der openbare veiligheid gezonden.

Verscheidene Engelsche en Fransche correspondenten zijn te Antwerpen ontscheept.

(Independence.)

— Zichier eenige bijzonderheden over den graaf van Chambord, die zich op dit oogenblik in onze stad bevindt: Henri Dieudonné d'Artois, hertog van Bordeaux, die thans den naam van graaf van Chambord draagt, werd den 29 September 1820 geboren.

Hij is de zoon van Charles d'Artois, hertog van Berry, die in 1820 vermoord werd, en van Caroline van Napels, dochter van wijlen Frans I, koning van Beide Siciliën.

Charles d'Artois, hertog van Berry, was de jongste der beide zonen van den Franschen koning Karel X. De oudste was de hertog van Angoulême, in 1844 overleden, die in 1830 zijne rechten op de kroon aan zijnen neef afstond.

De Chambord is een kleinzoon van den Bourbon X, en de laatste telg van den oudsten tak der bourbonische dynastie, welke zoovele koningen aan Frankrijk heeft geleverd.

Toen in 1830 een lid van de jongste linie der Bourbons op den Franschen troon plaats nam, verliet Henri d'Artois met zijne verbannen familie Frankrijk, en genoot zijne verdere opvoeding aan 't hof zijns grootvaders, die zich te Praag had gevestigd.

Aan zijne opleiding werd de grootst mogelijke zorg besteed; men liet zelfs leermeesters voor hem uit den vreemde komen.

In 1839 volgde hij zijne moeder naar Italië, en werd aldaar bij verschillende hoven met bijzondere sympathie ontvangen.

Den 16 november 1847 trad hij in 't huwelijk met de zuster van den hertog van Modena, aarts-hertogin van Oostenrijk-Este.

Zijne residentie was gewoonlijk Venetië of Frobendorf, bij Weenen; in den laatsten tijd echter verbleef hij ook in Zwitserland en elders.

Meermalen is de naam van Chambord genoemd in de staatkundige wisselingen van Frankrijk.

Vooraf sinds de laatste groote veranderingen op staatkundig terrein, heeft die naam meermalen zich doen hooren, als die van een ridderslijk man, met vaste principen, die liever de kroon dan zijne denkwijze laat varen.

Om het karakter en die zienswijze van Chambord om geheel zijn persoon te teekenen, is niets getrouwer en juistler dan zijn eigen manifest, in Juli 1871 aan de Fransche natie gericht, en dat wij in den tijd hebben meegedeeld.

Er was toen spraak van eene overeenkomst tusschen de oudste en jongere linie der Bourbons, tusschen de Chambord en de prins van Orleans, waarbij aan den eerste de Fransche kroon werd

toegekend.

Doch de Chambord zag in, dat hij, om van den troon op die wijze bezit te kunnen nemen, zijne principen althans schijnbaar zou moeten verwerpen; en dat wilde hij niet.

Zijne begiensen werden beschouwd als verlegenwoordig door de witte lieveaan, de revolutionaire principen door de driekleur. Vandaar de slaggenkwesie, zoals ze genoemd werd. Men wilde de Chambord tot het aannemen van de driekleur overhalen.

Aan zijn manifest, dat zijne denkbeelden daaromtrent en zijn program zoo duidelijk uiteenzet, ontleenen wij de volgende passage:

«Ik ontvang het witte vaandel als een geheiligd pand van den ouden Koning, mijn grootvader, die in ballingschap stierf; voor mij is 't altijd onafscheidbaar geweest van de gelachtemis van mijn verlaten vaderland. Dat vaandel wapperde over mijne wieg, ik verwacht, dat het eens mijn graf zal overschaduwen. In de roemrijke plooiën van die witte vaand zal ik de orde en de vrijheid brengen.

«Franschen — Henri V kan de witte vaand van Henri IV niet laten varen.»

Gelijk in dit manifest, heeft de Chambord ook in menig ander schrijven zijne principen overborghen doen kennen. Hij toont altijd een vorst te zijn, die met de revolutie, onder welke namen zij zich opdoet, niet heelen wil. Hij houdt zich aan de overleverings-principen, in overeenstemming met de behoeften en de omstandigheden van onzen tijd.

Te Brussel wordt veel gesproken van eene uitdaging tot een tweegevecht, welke de minister van oorlog van den luitenant-generaal Desart heeft ontvangen. Deze was namelijk tegen het einde van 1870, tijdens den oorlog tusschen Frankrijk en Duitschland, op pensioen gesteld. Over dezen maatregel ten hoogste verbitterd, wilde hij den minister deswege op de punt van den degen rekenschap vragen; doch daar hij volgens de militaire bepalingen nog een jaar en zes weken aan de gewone krijgstucht en de regelen der hiërarchie onderworpen bleef, kon hij voor alsoog aan zijn voornemen geen gevolg geven. Dezer dagen nu was die termijn verstreken, en dadelijk daarna heeft hij twee getugen aan den minister gezonden, om hem rekenschap van zijne handeling te vragen. De minister, ofschoon wetende, dat hij ten aanzien van den generaal slechts de wet toegepast en hem dus niet beleedigd heeft, meende het evenwel voor zijne waardigheid, ook als militair, wenschelijk de zaak te onderwerpen aan een raad van generaals. Deze nu heeft eenparig te kennen gegeven, dat de minister niet mocht duïlleeren. Immers, zouden alle officieren, die op pensioen gesteld worden en zich deswege beleedigd dachten, op dezelfde wijze den minister ter verantwoording kunnen roepen. Waar zou dat heen? Ten gevolge van dit advies moeten de getuigen van den generaal Desart hem verklaard hebben, dat zij hem niet meer als zoodanig kunnen bijstaan.

— Vrouwen te huis. Uit Cheyenne, eene stad in den noord-amerikaanschen Staat Wyoming, wordt eene beschrijving gegeven van de wijze waarop in dien Staat het stemrecht, dat aan de vrouwen is verleend, wordt uitgeoefend. De aanneming van de wet, waarbij dat recht aan de vrouwen is toegekend, wordt door den briefschrijver alleen toegeschreven aan de omstandigheid dat de wetgevende macht voor een groot deel was samengesteld uit oude vrijers, die er belang bij hadden meer vrouwen naar het grondgebied te lokken, omdat de voorraad van leden van het zwakker geslacht daar zeer zeldzaam was. De eerste maatregel, met het oog op de nieuwe wet genomen, was de kiezing van eenen vrouwelijken vrederechter, eene getrouwde vrouw, die in eenvoudige zaken zeer goed uitspraak deed, maar door de rechts-kwestiën, die gedurig aan haar oordeel werden onderworpen, geheel en al in de war werd gebracht; de advocaten gingen na het voeren hunner pleidooien een partijje kaart spelen om, aan het «hof» de gelegenheid te laten op «haar» gemak het vonnis op te stellen, dat altijd in overeenstemming was met het gevoelen van den laatsten spreker.

De vrouwelijke rechter veroordeelde haren eigene eehthoutige wegens dronkenschap, doch moest ongelukkigerwijze voor eenen onbepaalden tijd de uitoefening van haar ambt schorsen, daar zij moederlijke functiën had te vervullen. De stemming der vrouwen ging zeer geregeld, de vrouwelijke juryleden gedroegen zich zeer waardig, waar het was een alles behalve stichtelijk of eerbiedwekkend schouwspel, om al de echtgenooten en kinderen aan de deuren en in de gangen geposteerd te zien, die daar hunne vrouwen en moeders met ongeduld wachtende waren, om naar het middageten te komen zien

of voor de wasch te komen zorgen. De proefneming in Wyoming gelijk veel op eene grap, en dat nog wel eene grap, die in langer bestaande maatschappijen zou blijken niet altijd grappig te zijn.

Italië.

De *Univers* heeft den 17 dezer het volgende partikuliere telegram uit Rome ontvangen: Men kondigt tegen vrijdag aanstaande nieuwe benoemingen aan van bisschoppen voor Italië, Polen en Rusland. Bijna alle informatiën zijn ontvangen.

De officieele redaktie van het verslag over, het dispuut tusschen de katholieken en protestanten, onderrindt ernstige moeilijkheden. De protestanten, die geene schoone rol gespeeld hebben, klagen over de onbekwaamheid der stenografen en vertragen de uitgave van het verslag.

Er is dezen morgen en avond zitting, om tot eene overeenstemming te geraken, wat niet gemakkelijk is. Men verzekert dat de Paus met het oog op die kwade trouw, toestemming weigeren zal voor nieuwe dispuuten.

Men gelooft niet dat de Encyclicle over het onderwijs, waarvan de *Unita Cattolica* gesproken heeft, onmiddellijk zal uitgevaardigd worden.

De *Osservatore Romano* verhaalt, dat op Aschdag tien gemaskerde personen in de kerk St. Maria van Itric, straat del Tritone, zijn gekomen en daar veel misbaar hebben gemaakt. Toen zij vertrokken waren, verscheen eene andere bande, die nog meer schandaal maakte dan de vorige. Een der gemaskerden riep: «Wij eerbiedigen Christus, maar willen de priesters ophangen.»

De politie heeft die ellendigen met vrede gelaten.

Mexiko.

Volgens eenen brief uit Matamoros van 30 januari, is generaal Quiroga met zijne oproeringen meester van de landstreek tusschen Matamoros en Camargo. De militaire bewegingen zijn echter gestremd door den slechten toestand der wegen in wintertijd. Met de versterkingen die Quiroga ontvangen heeft, klimt zijn troepen op tot 1,500 a 2,000 man. Generaal Cortina heeft niet meer dan 600 man tegenover die macht te stellen en de bevelhebber van Matamoros, aan wie hij om versterking gevraagd had, heeft hem doen antwoorden, dat het onmogelijk was hem ter hulp te komen.

De dagbladen van Monterey van 25 januari zeggen dat generaal Alatorre, die het bevel voert over de troepen van het gouvernement in den Staat Oaxaca, door generaal Diaz verslagen is. Die neerlaag is te Mexiko gekend en een dagblad der hoofdstad, de *Siglo XIX*, meldt dat Alatorre terug geweken is naar Testelian del Camino.

Eene depeche uit Matamoros van 1 februari zegt, dat de gemeenschap tusschen Matamoros en Camargo hersteld is. De plaats zelve is nog in de macht van Cortina, maar Quiroga heeft haar bijna geheel ingesloten.

Generaal Quiroga zegt, in een depeche van 2 februari, dat hij de Juaristen van Camargo met het beste gevolg had aangevallen. Het grootste deel hunner macht is uiteengeslagen en een aanzienlijk getal soldaten zijn gevangen genomen. De ruitery zat de vluchtelingen op de hiel en weinigen zullen er ontsnappen. Pedro Henajosa bestuurde den aanval.

Camargo is ten gevolge dezer neerlaag in handen der oproerlingen gevallen, en een bulletin roept de inwoners van Tamaulipas te wapen, om de Juaristen te helpen verdrijven.

Generaal Palacios heeft 150 nationale garden onder zijn bevel, maar hij wordt niet gaarne gezien en vele zijner soldaten vluchten over de grenzen, terwijl Cortina haastig naar Matamoros trekt.

De dagbladen van het gouvernement bevestigen dat Martinez en Trevino geslagen zijn voor San Luis en terugkwamen naar Santillo.

De kolonel en al de officiers zijn opgehouden. De soldaten zijn naar Matamoros gewonden, waarvan er des anderendaags 's morgens vier werden gefusileerd.

Er was verbod aan de inwoners gegeven om de stad te verlaten. De nationale garde had 400 man meer onder de wapens. De artillerie stond op de vestingen en de kanonniers bij hunne stukken. Verscheidene personen die verdacht worden van deelname aan den oproer, hebben bevel ontvangen de stad te ontruimen. Onder de gebannen is den oud-gouverneur Andreas Trevino.

Cortina is te Reynosa aangekomen, achtervolgd door de voorwacht van Quiroga: